

Шуляк І. М.,*кандидат філологічних наук,**доцент кафедри англійської філології та методики навчання англійської мови
Тернопільського національного педагогічного університету імені Володимира Гнатюка**<https://orcid.org/0000-0002-2908-9040>***Фаранович В. О.,***здобувачка другого (магістерського) рівня вищої освіти**факультету іноземних мов**Тернопільського національного педагогічного університету імені Володимира Гнатюка*

ЕВОЛЮЦІЯ КОМУНІКАТИВНИХ РОЛЕЙ ДОНАЛЬДА ТРАМПА

Анотація. У статті досліджується еволюція комунікативних ролей президента США Дональда Трампа в контексті його публічних виступів у передвиборчий та післявиборчий періоди 2017 і 2024 роки. Актуальність дослідження зумовлена зростанням ролі комунікативних стратегій у політичному дискурсі, де мовлення лідера виступає не лише інструментом передавання інформації, а й механізмом конструювання соціальної реальності. Комунікаційні практики політиків стають предметом постійного міждисциплінарного аналізу. Вивчення комунікативних ролей політичних діячів дозволяє простежити, як через мовні засоби формуються образи лідера, які відповідають очікуванням різних аудиторій, транслиують національні цінності та водночас вписуються в універсальні моделі політичної взаємодії. Комунікативні ролі політичних лідерів відображають не лише їхні персональні стратегії впливу, а й динаміку суспільних очікувань, які в умовах криз, воєнних конфліктів та зростання поляризації набувають особливої гостроти. Метою статті є визначення ключових комунікативних ролей президента Дональда Трампа, аналізі мовностилістичних засобів їхнього формування та простеженні динаміки їх трансформації у зв'язку зі зміною соціально-політичного статусу політика.

У дослідженні обґрунтовано теоретичні підходи до розуміння поняття «комунікативна роль» (О. Чорна, Ф. Бацевич), визначено її функції в політичному дискурсі та здійснено критичний огляд попередніх робіт, що стосуються політичної риторики й дискурсивних стратегій Дональда Трампа. Лінгвостилістичний аналіз продемонстрував, що у передвиборчий період домінували ролі «свого хлопця», «месії» та «борця проти системи», які реалізовувалися через просту граматику, емоційно забарвлену лексику, гіперболи й конфронтаційну тактику «ми – вони». Після обрання на посаду президента Дональд Трамп адаптував своє мовлення до інституційного контексту, увиразнивши ролі «захисника закону і порядку», «лідера, що єднає» та «миротворця», зберігаючи при цьому елементи конфронтаційної риторики, властивої ролі «бунтаря».

Політичний дискурс Дональда Трампа має гібридний характер: він поєднує інституційні риси президентської риторики з емоційністю й поляризацією передвиборчої комунікації. Збереження спрощених мовних моделей, апеляції до емоцій та використання гіпербол засвідчують сталість його індивідуальної комунікативної стратегії, яка забезпечує ефективний вплив на масову свідомість. Вивчення цих ролей дає змогу глибше зрозуміти механізми мовного впливу, побудови авторитету та легітимізації

влади, а також виявити універсальні моделі політичної комунікації, які стають предметом міждисциплінарного аналізу у сучасному мовознавстві.

Ключові слова: комунікація, політичний дискурс, комунікативна роль, лінгвостилістичні засоби, президент Дональд Трамп.

Постановка проблеми. Зміцнення політичних, економічних і культурних зв'язків у світі, орієнтація на справедливий суспільний устрій та утвердження демократичних ідеалів, що дедалі частіше набувають статусу міжнародних орієнтирів розвитку, формують своєрідне крос-культурне ціннісне підґрунтя для побудови суспільних відносин. У цьому контексті соціальні вимоги до політичних лідерів виходять за межі національного і поступово набувають інтернаціонального характеру. Відповідно, комунікативні ролі, які політичні лідери створюють і реалізують у публічному дискурсі, виявляють низку спільних рис і типологічних закономірностей [1, с. 76]. Саме тому вивчення комунікативних ролей є актуальним напрямом сучасного мовознавства: воно дозволяє не лише простежити специфіку мовленнєвої поведінки конкретного політика, а й виявити універсальні моделі політичної комунікації, що функціонують у глобалізованому інформаційному просторі. Аналіз таких ролей допомагає зрозуміти, яким чином через мову формується імідж лідера, конструюється його авторитет та впливає на свідомість аудиторії.

У сучасному світі політичний дискурс є одним із ключових інструментів формування суспільної свідомості, маніпулювання громадською думкою та реалізації владних повноважень [2; 1; 3; 4]. Він відображає не лише виборчі програми політичних діячів, а й культурні особливості, соціальні цінності та ментальні моделі суспільства [5]. В умовах постправди та гібридних воєн, коли межі між фактом і фікцією стають розмитими, аналіз мовних механізмів, що використовуються політичними акторами, набуває особливої актуальності. Вивчення специфіки політичної комунікації дозволяє розкрити приховані ідеологічні настанови, виявити стратегії впливу та зрозуміти механізми, за допомогою яких політичні лідери здобувають і утримують владу. Дискурс Дональда Трампа є унікальним об'єктом для такого аналізу, оскільки він різко відрізняється від традиційних моделей політичної риторики і має значний вплив на глобальні політичні процеси. Відтак, дослідження комунікативних ролей політичних діячів є важливим як у науково-те-

оретичному, так й у практичному аспектах, оскільки дозволяє глибше зрозуміти процеси формування політичних наративів у сучасному суспільстві, його вплив на масову свідомість і трансформацію дискурсивних практик у публічній сфері.

Аналіз останніх досліджень. Проблема вивчення політичного дискурсу широко висвітлюється в роботах вітчизняних та зарубіжних науковців [6; 2; 4; 7; 8]. Теоретичні засади цього напрямку були закладені в працях таких дослідників, як Т. А. ван Дейк [5; 9], який розглядав дискурс як комунікативну діяльність, що пов'язана з владою, контролем і впливом. Значний внесок у розвиток критичного дискурс-аналізу зробили Н. Фейрклаф та Р. Водак, які досліджували, як через мову здійснюється соціальний контроль і домінація [10; 11]. Проблематика метафори в політичній комунікації вивчалася Дж. Лакоффом, який розкрив когнітивні механізми формування політичних фреймів [7].

В українській лінгвістиці особливості політичного дискурсу вивчали Ф. Бацевич [12, с. 315], О. Голубовська, Т. Орлова [6, с. 12-13], Л. Нагорна [2, с. 137] та інші. Вони акцентували увагу на маніпулятивності, інтертекстуальності та прагматичних функціях мови політики. Проте, попри значну кількість досліджень, динаміка змін комунікативних ролей у дискурсі конкретного політичного діяча, зокрема Дональда Трампа, у контексті переходу від передвиборчого до післявиборчого періоду залишається недостатньо вивченою. Існуючі дослідження здебільшого зосереджуються на окремих аспектах: техніках переконання [15], мовних моделях з використанням NLP-технологій [13], стратегіях ввічливості [14] або соціолінгвістичному контексті [8]. Проте, наявні дослідження залишають поза увагою осмислення еволюції його комунікативних ролей та їх співвіднесення зі зміною соціально-політичної ролі.

На сучасному етапі до об'єктів мовознавчих досліджень увійшло поняття комунікативної ролі, яке у загальному розумінні позначає «сукупність правил і стандартів комунікативної поведінки особистості, що має певний соціальний статус» [1, с. 33]. Ф. Бацевич трактує комунікативну роль як «відносну стійку, внутрішньозв'язану й очікувану іншими систему комунікативних вчинків індивіда, значною мірою визначену його соціальним статусом, віковими й іншими чинниками» [12, с. 109]. Ми послуговуємося визначенням О. Чорної, яка розглядає комунікативну роль як «ментальний образ, який мовець прагне створити у свідомості слухачів у процесі комунікації, дотримуючись прийнятних у суспільстві стереотипів вербальної поведінки чи довільно обираючи моделі здійснення останньої за допомогою мовних ресурсів» [1, с. 34].

Метою статті є трансформація комунікативних ролей Дональда Трампа на матеріалі його виступів у передвиборчий та післявиборчий періоди 2024 року. Для досягнення поставленої мети необхідно виконати такі завдання: 1) обґрунтувати визначення комунікативна роль мовця; 2) виокремити ключові комунікативні ролі Д. Трампа до і після обрання на посаду президента; 3) провести лінгвостилістичний аналіз засобів формування комунікативних ролей; 4) визначити динаміку еволюції його комунікативного образу, пов'язану зі зміною соціально-політичного контексту.

Виклад основного матеріалу дослідження. Політичний дискурс, як складне комунікативне явище, перебуває у центрі уваги сучасної лінгвістики [16, с. 21]. Він не обмежується лише текстом, а охоплює комплекс лінгвістичних та екстра-

лінгвістичних чинників, що відображає динамічну природу комунікації. Поняття «дискурс» еволюціонувало від зв'язної послідовності речень до інтегральної одиниці мовленнєвої діяльності, що поєднує в собі цілісність мовлення та взаємодію його складових [17, с. 50]. У сучасній науці текст і дискурс чітко розмежовуються: текст є статичним утворенням, тоді як дискурс – динамічним процесом [2, с. 147]. Дискурс є єдністю мовної форми, значення та дії [6, с. 17].

Політичний дискурс, як тип інституційного дискурсу, має свої специфічні риси, що відрізняють його від інших видів комунікації. Він функціонує на межі мови і влади, слова і дії, комунікації та маніпуляції. До його основних стилістичних та прагматичних особливостей належать: 1) метафоризація: використання метафор війни, спорту, релігії (наприклад, «битва за виборця», «вірус корупції») [3]; 2) інтертекстуальність: апеляція до історичних подій, цитат, релігійних наративів для легітимації своїх меседжів [10]; 3) поляризація: створення опозицій «свій – чужий», «добро – зло», «ворог – союзник» [7]. Це класична стратегія, спрямована на мобілізацію власних прихильників. 4) Маніпулятивність: використання емоційно забарвленої лексики, риторичних фігур та вибіркової подачі інформації для експлуатації емоцій аудиторії [9].

Усе згадане вище береться до уваги, щоб створити комунікативний образ, «спланований і ретельно вибудований політехнологіями і іміджмейкерами, які беруть до уваги актуальну політичну ситуацію, розподіл симпатій виборців, соціальні очікування, переваги і недоліки діючих сил» [1, с. 76]. Такий образ складається з палітри ролей, яку наві'язують політичному діячу, і рис, якими в очах соціуму він повинен володіти, з позицій яких політик має виголошувати промови, відповідати на запитання, тобто комунікувати, щоб здобути симпатії соціуму [1, с. 76].

Політичний дискурс Дональда Трампа вирізняється нетиповою для класичної політики моделлю, що була спрямована на прямий і емоційний контакт з аудиторією. До виборів 2024 року Дональд Трамп грає комунікативні ролі «свого хлопця», борця проти системи та месії-популіста, використовуючи для цього цілу палітру лінгвостилістичних засобів:

1. Комунікативна роль **«Свій хлопець»**. Дональд Трамп активно використовував короткі речення, просту граматику та повсякденну лексику, що створювало ефект «спілкування на рівних» з електоратом. Він уникав складних термінів та академічних конструкцій, характерних для традиційних політиків. Наприклад, *“Are you better off now or four years ago?”*, *“I will fix it”* (Campaign strategy summary, 2024) [18], навзаємін, слогани часто використовувалися залучити суспільство до спільних дій, створивши ефект залученості та приналежності: *“Make America Great Again!”*; *“Build the wall!”*, *“Lock her up!”*, *“America First”* [19].

2. Комунікативна роль **«Месія»**. У публічних виступах Дональд Трамп представляє себе як рятівника нації та єдиного лідера, здатного повернути Америці силу й велич. Ця роль будується на лексичних маркерах гіперболи, ексклюзивності та винятковості, що створюють уявлення про його особливу місію. До прикладу, *“The American Dream is dead. We are going to fix everything”* [20]. У цій фразі простежується використання драматичного контрасту (смерть → відродження), що підкреслює його месійний статус. Він створює образ Америки, яка перебуває в кризі, але водночас пропонує себе як єдиного,

хто здатен «виправити все». Лексема *everything* функціонує як абсолют, підкреслюючи всеосяжність його місії. По-друге, в інтерв'ю, процитованому агентством Reuters, Дональд Трамп заявив: *“This will truly be the golden age for America”* [21]. Тут спостерігаємо метафору «золотого віку», яка є традиційною для політичної риторики, але у виконанні Дональда Трампа вона набуває характеру пророцтва. Цей вислів зміщує його образ у площину харизматичного месії, що обіцяє новий етап розквіту та благополуччя.

3. Комунікативна роль «**Я проти них**». Трамп часто використовував тактику протиставлення себе як представника «народу» та еліти, що об'єднувало його прихильників і демонізувало опонентів (наприклад, *fake news*, *witch hunt*). Наприклад, *“With you at my side, we will demolish the deep state. We will liberate our country from these tyrants and villains once and for all”*, сказано майбутнім президентом під час передвиборчої кампанії 2024 року [22]. У цій фразі президент США ясно формулює опозицію: «я і мій народ» проти «уявної глибинної держави» – абстрактного ворога, що стоїть на його шляху. Цей наратив створює чітку конфронтацію й мобілізує електорат. Наступний приклад демонструє, що майбутній президент персоналізує протистояння проти системи, зображаючи себе як щит для виборців: *“They don't hate me, they hate you. I'm just in the way”* [23].

Після обрання на посаду президента дискурс Дональда Трампа зазнав певної еволюції. Після виборів та протягом усього свого президентства, включаючи 2025 рік, Трамп зберіг спрощену емоційно забарвлену лексику, короткі еліптичні висловлювання, але адаптував їх до більш структурованого президентського контексту, посилюючи при цьому націоналістичну, оборонну та пропагандистську риторику. Дискурс став більш формалізованим, адаптованим до офіційного статусу, додаючи нові комунікативні ролі, а саме:

1. Комунікативна роль «**Захисник закону і порядку**». Дональд Трамп почав більше говорити про законодавство, міжнародну політику, економічні досягнення, використовуючи офіційно термінологію, хоча й з меншою частотою, ніж традиційні політики. До прикладу, *“As long as I am president of the United States, I will defend our country, I will defend our workers, and I will always put America first”* [24]. Хоча лексика залишалася спрощеною порівняно з іншими політиками, його промови включали слова *legislation*, *treaty*, *economic growth*, що наближало їх до стилю інституційного дискурсу. До прикладу, у промовах 2025 року з'явилися акценти на законодавчих ініціативах, зовнішньополітичних відносинах та економічних результатах. Наприклад, у зверненні до Конгресу на початку 2025 року він наголошував: *“We will deliver historic legislation, secure the strongest trade deals, and ensure America's unmatched economic growth ... We're not playing games. We will make this the best capital ever”* [24] – тут простежується використання інституційної термінології (*legislation*, *trade deals*, *economic growth*, *capital*), але подане у спрощеній манері.

2. Комунікативна роль «**Лідер, що єднає**». Постійні повтори використовуються для підкреслення певних ідей, формування емоційного зв'язку з аудиторією та підвищення запам'ятовуваності повідомлення. Вони роблять промову більш ритмічною, переконливою та допомагають утримувати увагу слухачів, роблячи певні фрази або слова центральними в повідомленні, наприклад звернення до Конгресу, березень 2025: *“I return to*

this Chamber tonight to report that America's momentum is back, our spirit is back, our pride is back, our confidence is back...” [25].

3. Комунікативна роль «**Миротворець**». Дональд Трамп у своїх поствиборчих виступах та публічних заявах активно позиціонує себе як миротворця, тобто лідера, що прагне стабілізації та врегулювання конфліктів як на внутрішньополітичному, так і на міжнародному рівні. У своїй інавгураційній промові 2025 року Дональд Трамп підкреслює власну місію як миротворця: *“My proudest legacy will be that of a peacemaker and unifier. That's what I want to be – a peacemaker and a unifier”* [26]. Епіфора та повторення акцентує його прагнення до об'єднання та врегулювання конфліктів. Риторичний прийом повтору слова *peacemaker* підсилює образ Трампа як єдиного суб'єкта, здатного зберігати мир та гармонію. По-друге, у заяві щодо оцінки успішності своєї політики він розширює традиційне розуміння перемоги, включаючи не лише виграти в битвах, але й уникнення воєн: *“We will measure our success, not only by the battles we win, but also by the wars that we end – and perhaps most importantly, the wars we never get into”* [26]. Ця фраза демонструє використання протиставлення, що підкреслює стратегічний підхід Трампа до конфліктів і прагнення мінімізувати насильство. Лідер постає як розважливий миротворець, який контролює як активні, так і потенційні конфлікти. Наступний приклад, *“I've stopped six wars – I'm averaging about a war a month”* [26] створює образ ефективного миротворця та підкреслює його персональну роль у стабілізації глобальної ситуації. Вислів формує уявлення про Дональда Трампа як лідера, здатного впливати на міжнародні процеси, захищати національні інтереси та одночасно запобігати ескаляції конфліктів.

4. Комунікативна роль «**Бунтар**». У моменти конфронтації або гострих криз, його риторика поверталася до більш агресивної, звинувачувальної тональності, що було характерно для передвиборчого періоду. До прикладу, *“We cannot allow a handful of communist, radical-left judges to obstruct the enforcement of our laws”*, – виголошено на мітингу в Мічигані, що відбувся у квітні 2025 року [27].

Дискурс Дональда Трампа еволюціонував від дискурсу кандидата, що бореться, до дискурсу президента, який представляє країну. Однак, на відміну від своїх попередників, він часто поєднував ці ролі, що створювали враження «нетрадиційного» лідера. У політичному дискурсі президента США простежується динаміка, що безпосередньо пов'язана зі зміною його соціально-політичної ролі – від кандидата до президента. Попри очевидну еволюцію змістових акцентів та зовнішньої формалізації мовлення, базові риторичні стратегії залишалися незмінними. Це свідчить про наявність глибоко вкоріненої індивідуальної комунікативної моделі, що забезпечує сталість політичного іміджу та передбачуваність впливу на аудиторію. У передвиборчий період дискурс Дональда Трампа був максимально сконцентрований на мобілізації електорату за допомогою простих мовних засобів, гіперболізації та створення опозиції «ми – вони». На етапі президентства до цього додався більш широкий тематичний спектр, зокрема законодавчі ініціативи, економічні досягнення та зовнішня політика. Проте навіть у цих офіційних контекстах Дональд Трамп не відмовлявся від персоналізованої комунікації, продовжуючи вибудовувати образ єдиного лідера, здатного «врятувати» країну.

Використання апеляцій до емоцій, поляризації та спрощення відображає не лише індивідуальний комунікативний

стиль Дональда Трампа, але й ширші тенденції сучасного популістського дискурсу. Збереження цих прийомів незалежно від соціально-політичної ролі підкреслює їхню ефективність у формуванні громадської думки. У результаті комунікативна модель Дональда Трампа постає як приклад гібридного дискурсу: поєднання інституційної риторики президента та емоційної риторики кандидата. Отже, його дискурс можна вважати показовим для розуміння механізмів сучасної політичної комунікації, де традиційні форми політичної мови трансформуються під впливом популізму, медіа та цифрового середовища, зберігаючи при цьому стабільні риторичні основи.

Висновки та перспективи подальших досліджень. Аналіз комунікативних ролей Дональда Трампа до і після обрання на посаду президента дозволяє зробити висновок, що його комунікативна модель є унікальним феноменом, який поєднує спрощеність та емоційність із стратегіями поляризації та маніпуляції. Ключовою особливістю його мовлення є адаптація до різних соціальних-політичних ролей, що виражається в переході від більш агресивного передвиборчого стилю до більш формалізованого поствиборчого. Проте, це не є повною трансформацією, а скоріше ситуативним пристосуванням, оскільки базові риторичні прийоми залишаються незмінними.

Отримані результати підтверджують гіпотезу про те, що мова політика є не лише інструментом передачі інформації, а й засобом конструювання реальності та формування громадської думки. Дискурс Трампа показує, як ефективно можна використовувати позамовні та психологічні чинники для досягнення комунікативного успіху. Перспективи подальших досліджень у цьому напрямку включають: 1) порівняльний аналіз дискурсу Дональда Трампа з іншими політичними лідерами; 2) дослідження впливу соціальних мереж на трансформацію його політичного мовлення; 3) аналіз рецепції його дискурсу різними соціальними групами.

Література:

- Чорна, О. Комунікативний імідж президента: монографія. К.: Видавничий дім Дмитра Бураго, 2017. 300 с.
- Нагорна, Л. Політична мова і політика. Діапазон можливостей політичної лінгвістики. Київ : Світогляд, 2005. 315 с.
- Charteris-Black, J. Politicians and Rhetoric: The Persuasive Power of Metaphor. London: Palgrave Macmillan, 2005. 272 p.
- Chilton, P. A. Analysing Political Discourse: Theory and Practice. London: Routledge, 2004. 252 p.
- van Dijk, T. A. Discourse as Social Interaction. London: Sage Publications, 1997. 336 p.
- Голубовська, І. О., Орлова, Т. В. «Політичний дискурс як інструмент маніпулювання свідомістю електорату (на матеріалі інавгураційної промови Дональда Трампа 20 січня 2017 р.)» Studia Linguistica, №11, 2017. С. 9–28.
- Lakoff, G. Moral Politics: How Liberals and Conservatives Think. Chicago: University of Chicago Press, 2002. 472 p.
- Sclafani, J. Talking Donald Trump: A Sociolinguistic Analysis of the 2016 Presidential Campaign. New York: Routledge, 2017. 236 p.
- van Dijk, T. A. Ideology and Discourse. Amsterdam: John Benjamins, 2006. 390 p.
- Fairclough, N. Critical Discourse Analysis. London: Routledge, 1995. 265 p.
- Wodak, R. The Politics of Fear: What Right-Wing Populist Discourses are all About. London: Sage, 2015. 272 p.
- Бацевич, Ф. С. Основи комунікативної лінгвістики: підручник. Київ: ВЦ «Академія», 2004. 342 с.
- Jimenez-Preciado, A. L. The Power of Words from the 2024 United States Presidential Debates: A Natural Language Processing Approach. Information. 2025, № 1, P. 2.
- Nasuli, P. A.; Gustary, D. T.; Prasaty, B. A. Politeness Strategies in the 2020 Biden–Trump Presidential Debate: A Pragmatic Analysis. JETAL: Journal of English Teaching & Applied Linguistics. 2024. T. 6, № 1. С. 66–74.
- Prayogi, M. S.; Laili, E. N. Donald Trump's Persuasion Techniques in the U.S. Presidential Debate 2016. TEFLICS Journal. 2022. T. 2, № 1. P. 65–84.
- Селіванова, О. О. Сучасна лінгвістика: напрями та проблеми. Полтава: Довкілля-К, 2008. 711 с.
- Дискурс як мисленнєво-комунікативна діяльність. Дискурс як когнітивно-комунікативний феномен: колективна монографія / за ред. І. С. Шевченко, Т. А. ван Дейка. Харків: Константа, 2005. С. 21–28.

Література ілюстративного матеріалу:

- Wikipedia. Donald Trump 2024 presidential campaign. 2024. Access mode: https://en.wikipedia.org/wiki/Donald_Trump_2024_presidential_campaign
- Trump's Official Campaign Website. Donald J. Trump: Home. (Certified campaign site). Access mode: <https://www.donaldjtrump.com/>
- Reuters. 'Bloodbath,' 'vermin,' 'animals': Trump's rhetoric on the 2024 trail. March 22, 2024. Access mode: <https://www.reuters.com/world/us/bloodbath-vermin-animals-trumps-rhetoric-trail-2024-03-22>
- Roll Call. Transcript: Donald Trump Addresses a Joint Session of Congress at the U.S. Capitol. March 4, 2025. Access mode: <https://rollcall.com/factbase/trump/transcript/donald-trump-speech-joint-session-congress-2025-march-4-2025>
- AP News. Trump has long warned of a government 'deep state.' Now in power, he's under pressure to expose it. May 30, 2025. Access mode: <https://apnews.com/article/aaeb07814bb8b6b3fe595f5b68e4163a>
- The Independent. Donald Trump tells supporters: "They don't hate me, they hate you. I'm just in the way". September 2020. Access mode: <https://www.independent.co.uk/news/world/americas/us-election/donald-trump-quote-hate-you-rally-b434870.html>
- The American Presidency Project. Address Before a Joint Session of the Congress. March 4, 2025. Access mode: <https://www.presidency.ucsb.edu/documents/address-before-joint-session-the-congress-4>
- TIME. Full Transcript of Donald Trump's 2025 Speech to Congress. March 4, 2025. Access mode: <https://time.com/7264618/trump-speech-congress-2025-republicans-immigration-tariffs-biden-democrats-protest>
- The White House. Inaugural Address by President Donald J. Trump. January 20, 2025. Access mode: <https://www.whitehouse.gov>
- The Guardian. President Trump says "We cannot allow a handful of communist, radical-left judges to obstruct the enforcement of our laws" during Michigan rally. April 30, 2025. Access mode: <https://www.theguardian.com/us-news/2025/apr/30/president-trump-administration-news-updates-today>
- American Progress. What to Read Before Donald Trump's 2025 Address to Congress. March 3, 2025. Access mode: <https://www.americanprogress.org/article/what-to-read-before-donald-trumps-2025-address-to-congress>

Shuliak I., Faranovych V. The evolution of Donald Trump's communicative roles

Summary. The article examines the evolution of the communicative roles of US President Donald Trump in the context of his public speeches in the pre-election and post-election periods of 2017 and 2024. The relevance of the study of the conditioned growth of the role of communicative strategies in political discourse, where the leader's speech

acts not only as a tool for transmitting information, but also as a mechanism for constructing social reality. Communication policies are becoming the subject of constant interdisciplinary analysis. The study of the communicative roles of political figures allows us to trace how images of a leader are formed through linguistic means that meet the expectations of different audiences, broadcast national values, and at the same time fit into universal models of political interaction. The communicative roles of political leaders reflect not only their personal strategies of influence, but also the dynamics of social expectations, which in conditions of crisis, military conflicts and increasing polarisation acquire particular sharpness. The aim of the article is to identify the key communicative roles of President Donald Trump, analyse the linguistic-stylistic means of their formation and trace the dynamics of their transformation in connection with the change in the socio-political status of politics.

The study substantiates theoretical approaches to understanding the concept of “communicative role” (O. Chorna, F. Batsevich), defines its functions in political discourse and carries out a critical review of previous works related to the political rhetoric and discursive strategies of Donald Trump. Lingostylistic analysis has shown that in the pre-election period, the roles of “your guy”, “messiah” and “fighter against the system” dominated, which were implemented through simple grammar, emotionally colored vocabulary, hyperbolic

and confrontational tactics of “them”. After being elected president, Donald Trump adapted his speech to the institutional context, expressing the role of “protector of law and order”, “unifying leader” and “peacemaker”, while retaining elements of confrontational rhetoric, the powerful role of “rebel”.

Donald Trump’s political discourse is of a hybrid nature: it combines institutional features of presidential rhetoric with emotionality and polarisation of pre-election communication. The preservation of simplified language models, appeal to emotions and use of hyperbole testify to the stability of his individual communicative strategy, which provides an effective impact on mass consciousness. The study of these roles allows us to understand more deeply the mechanisms of linguistic influence, building authority and legitimising power, as well as to identify universal models of political communication, which are the subject of interdisciplinary analysis in modern linguistics.

Key words: communication, political discourse, communicative role, linguistic stylistic means, Donald Trump.

Дата першого надходження рукопису
до видання: 21.08.2025

Дата прийнятого до друку рукопису
після рецензування: 16.09.2025

Дата публікації: 21.10.2025